

ната веднага закапъше кръв. Зарева от болки бѣдната и се дигне на заднитѣ си крака, започне хоро да играе и да се кълчи за растуха на празнитѣ люде.

дѣхъ между тѣхъ и такива, които бѣха се привързали къмъ мечкитѣ и тѣ къмъ тѣхъ. И човѣкътъ и звѣрътъ ходѣха заедно отъ село въ

Освѣтъ това, менѣ сж ми разказвали, че за да научатъ една мечка да играе хоро, турили сж я на желѣзна печка. Проревява тогава мечката отъ болки, издигне се на заднитѣ си крака и започне даменява ту единия ту другия кракъ, а въ туй врѣме нейниятъ учитель-мечкаръ свирѣ на цигулка и подрѣзва синжира ту въ една страна, ту въ друга. Бѣдниятъ звѣръ се върти на колѣло, скача съ единия кракъ съ другия, сжщо като да играе хоро. А послѣ, щомъ чуе мечката да се засвири, тя си припомни за горещата печка и изведнажъ се дигне на заднитѣ си крака и започне да играе.

По-късно, Гължбчо, менѣ ми се случи да падна на разговоръ съ мнозина мечкари, и ви-

село, за да просятъ хлѣбъ, прѣнасяйки заедно всичкитѣ незгоди, гладъ, мразъ, лошо врѣме и дѣлейки по между си всѣки залъкъ. Но още по-много имаше такива мечкари, които се отнасяха злѣ съ своитѣ мечки. Пъкъ и много жално е, Гължбчо, да видишъ свободния звѣръ въ вериги, откъснатъ отъ роднитѣ си гори, да се кълчи за растуха на хората. Прѣди много години нѣщо излѣзе заповѣдъ да не се развеждатъ вече мечки изъ селата и всички да бждатъ избити. Каква голѣма скръбъ бѣ тогава за мечкаритѣ. Мнозина мечкари и тѣхнитѣ сѣмѣйства сж плакали отъ жалъ за своитѣ другарки и кърмилки даже, тѣй като е трѣбвало да се раздѣлятъ за винаги съ тѣхъ.

